

Van: sasmanusama@gmail.com <sasmanusama@gmail.com>

Verzonden: zondag 25 februari 2024 21:51

Aan: 'Saskia Manusama' <sasmanusama@gmail.com>

Onderwerp: Stadstheater Almelo

Geachte leden van de gemeenteraad,

In de afgelopen maanden heeft u binnen uw raad al meerdere keren het gesprek gevoerd over het Stadstheater. Dinsdag neemt u als raad een besluit over de toekomst van het Stadstheater. Wat uw keuze ook zal zijn, ik hoop oprecht dat u alles goed tegen elkaar heeft afgewogen. Dat u de onderste steen boven heeft gehaald en achteraf geen spijt krijgt omdat u zich niet goed of niet volledig heeft laten informeren. En ja, het is veel. Veel informatie. Veel om te lezen en te luisteren. Maar ik hoop uit de grond van mijn hart dat u de keuze heeft gemaakt om daar wel uw tijd in te investeren. Want deze keuze maakt u één keer. En het Stadstheater is niet zomaar een plek. Niet zomaar een gebouw waarin geïnvesteerd moet worden. Het gaat om wat er binnen die muren gebeurt. Alle voorstellingen die daar zijn gespeeld, de artiesten die op dat podium hebben gestaan, al die miljoenen bezoekers die daar in de afgelopen 32 jaar nieuwe herinneringen hebben gemaakt. Het gaat over de sfeer die er hangt en de liefde en passie voor cultuur en theater die daar avond aan avond weer worden gedeeld door de mensen die er werken.

En er hebben gewerkt. Want ik heb vorig jaar al de keuze moeten maken om een andere baan te zoeken omdat mijn werk voor de theaterprogrammering ophield. Het seizoen was afgerond, de programmering voor 2023-2024 stond en vanwege alle onduidelijkheid over het wel of niet investeren was er verder niets te programmeren. Dat deed oprecht zeer. Want ook voor mij is het Stadstheater een plek waar héél erg veel dierbare herinneringen liggen. Waar ik mijn waardevolste en belangrijkste levenslessen heb geleerd. De plek waar mijn liefde en passie voor theater en cultuur nog veel verder tot bloei zijn gekomen. De plek waar ik van Esther heb geleerd hoe belangrijk het is om oog te hebben voor je publiek en samenleving. Dat je in verbinding moet gaan door theater en maatschappelijke vraagstukken samen te brengen. Wat Esther voor het Stadstheater al deed door de samenwerking met bijvoorbeeld Armoedepact. Wat een dankbare taak was dat om een voorstelling aan te kunnen bieden aan hen. Dat je iets kan betekenen voor de mensen die er zelf de financiële middelen niet voor hebben om naar het theater te gaan. Drempels verlagen en zorgen dat cultuur echt voor iedereen is. Dat iedereen kan genieten van die magie van theater. Kinderen en volwassenen de kans geven om hun eigen talent te ontdekken.

Kansen geven om je talenten te ontdekken deden we bijvoorbeeld ook tijdens de theaterworkshops die werden gegeven aan basisschoolleerlingen. Waar de nieuwsgierigheid en het talent het geregeld wonnen van onzekerheid. Waar menig leerling toch de kans heeft gegrepen om iets te doen op datzelfde podium als waar Miss Montreal, Jandino en Jochem Myjer stonden. Het was zo'n mooie manier om dromen, talenten en kansen samen te brengen. De keuze die voorligt gaat ook over het behouden van die belangrijke verbinding met de samenleving. Over de maatschappelijke impact die je maakt met cultuur. Sociaal zijn is niet ingewikkeld en naar elkaar omkijken kost geen cent maar is misschien wel je waardevolste investering.

Investeren is waar het nu, in de huidige situatie, steeds om draait. Investeren in de breedste zin van het woord. Investeren met tijd, aandacht en financiële middelen. Iets wat het Stadstheater de afgelopen jaren ruimschoots heeft gedaan. En ik weet uit ervaring wat het de afgelopen jaren heeft gekost om een goed aanbod neer te zetten voor het publiek. Daarom hoop ik dat het stukje investering van u als raad zit in het lezen en luisteren naar alles wat voorligt omtrent het Stadstheater. Want dit theater is voor heel veel mensen een enorm belangrijke en onmisbare plek in Almelo.

Je kunt die sfeer, het gevoel en de totaal beleving niet één op één overzetten naar bijvoorbeeld een nieuw theater. Vaste gasten die al meer dan 30 jaar naar het Stadstheater kwamen en helemaal niet in Almelo woonden. Genoeg theaters in hun eigen omgeving maar zij hebben ruim 30 jaar lang bewust gekozen voor het Stadstheater. Vanwege die totaal beleving. Want in het Stadstheater 'is het zo gezellig en hebben we alles onder een dak'. Vrienden van het theater die mij vroegen wat ze toch moesten als het theater dicht gaat. "Ik wil helemaal niet naar een ander theater", zei iemand. Mensen die emotioneel werden omdat het misschien wel de laatste keer was dat ze op de plek waren waar ze zo ontzettend graag kwamen. Onze

oudere vaste bezoekers die nog één keer een foto wilden maken ter herinnering aan het theater waar ze al die jaren meerdere keren per seizoen te gast waren. Dat raakte me enorm. Want dat zijn de kleine dingen die laten zien wat een plek voor iemand betekent.

De keuze die voorligt gaat ook over een investering in het werkgeluk van mensen, in het geluk van theaterbezoekers en het werkplezier van artiesten. Maar bovenal over een investering in ontelbare geluuksmomenten en herinneringen. Iets waar mensen over 5, 15 en ook over 30 jaar nog steeds over praten.

Tijdens mijn afscheid van de gemeenteraad vorig jaar (de raad in Hogeveen, waar ik tot november raadslid was), deelde ik één van mijn dierbaarste herinneringen aan het Stadstheater. Die deel ik ook graag met u:

(...) Cultuur gaat niet over enkel een zaal openstellen en wat lichten aan doen. Daar gebeurt veel en veel meer. Zowel voor als achter de schermen.

En toch is cultuur vaak het eerste waar men op wil bezuinigen, de sector die geen prioriteit heeft. Terwijl cultuur ook gaat over banen. Over mensen met talenten en ambities. Over mensen die een vak hebben geleerd. Cultuur moet altijd goedkoop en het liefst gratis. Artiesten die moeten komen opdraven voor een habbekrats om op te treden, om iets te zeggen bij een bijeenkomst of om iets te openen. Bij de kapper zeggen we toch ook niet dat ze best een paar keer gratis kunnen knippen. Bij de supermarkt reken je ook gewoon je boodschappen af. Bij de slager zeg je ook niet dat 'ie het wel voor een paar euro minder kan doen. Betaal de mensen wat ze waard zijn.

Want de mensen die de weg naar je hart vinden door middel van muziek, taal, kunst, toneel, zang of dans moet je koesteren. Wees zuinig op die creatieve talentvolle mensen. Geef ze alle ruimte om zichzelf te zijn, om zich te uiten en hun talent met de wereld te delen. Want hoe daag je een creatieveling nog uit als er niets te maken valt. Wat is een bruiloft zonder mooie woorden, of een uitvaart zonder muziek. Wat geven we kinderen nog om over te dromen.

Een kind dat moet horen dat cultuur geen prioriteit heeft terwijl het droomt van een carrière als acteur/actrice, zanger(es), danser of muzikant. Als cultuur niet op het prioriteitenlijstje staat wat geven we onze senioren dan nog in de laatste jaren van hun leven. De mensen die alleen zijn en zo gelukkig zijn omdat ze een avondje naar het theater of een middag naar een museum kunnen. Omdat ze anders maar eenzaam thuis zitten. Een paar uurtjes weg uit de omgeving die hen veel te bekend is en die de eenzaamheid zo benadrukt.

(..) Want cultuur doet echt wat met mensen. En niet alleen bij eenzame mensen, mensen met een kleine beurs of kinderen. Het doet met iedereen iets. Ik zie het op al die voorstellingsmiddagen en avonden weer. Die glinstering in mensen hun ogen omdat ze genieten. Omdat ze daar zijn waar je kan en mag beleven en voelen.

Soms moet je ergens in investeren en kan die investering zich alleen in ontelbare geluuksmomenten en dierbare herinneringen terugbetalen. Maar daardoor is het voor sommige mensen meteen iets ongrijpbaars. Omdat je niet in waarde kunt uitdrukken wat je investering heeft opgeleverd. Maar is dat altijd nodig?

Kijk even mee naar dit filmpje; (>> u kunt dit filmpje bekijken via deze link: [Afscheid gemeenteraad Hogeveen](#))

Je ziet en hoort hier Martijn Fischer een nummer zingen van Andre Hazes tijdens zijn Hazes show in het Theaterhotel in Almelo. Twee maanden voor corona uitbrak. En iedereen hier zal hier met zijn eigen beleving naar kijken. Waar het bij de één misschien herinneringen oproept aan iets Hazes gerelateerd, heeft een ander de show misschien gezien en weer een ander zal het echt jeuken wat daar op het podium gebeurt. Voor mij staat dit filmpje voor één van mijn dierbaarste herinneringen. Want toen ik dit filmdje stond mijn bonusvader naast me mee te zingen. Hij was fan van Hazes! En ik kan hem iedere keer als ik hieraan denk en naar dit filmpje kijk nog horen meezingen. Ik zie nog de grote glimlach op zijn gezicht, de ontroering in zijn ogen en ik hoor zijn woorden van dankbaarheid nog steeds voor dat avondje uit. Hij heeft een onvergetelijke avond gehad. Precies 13 maanden na dit uitje is hij plotseling overleden. We hebben geen Hazes show meer samen gezien. Maar tot vlak voor hij stierf hebben we herinneringen opgehaald aan deze avond. Dat is de magie van theater en de kracht van cultuur.

Onderschat niet wat cultuur voor mensen betekent. De glimlach van iemand die genoten heeft van een avondje uit daar kun je geen prijskaartje aan hangen. De rode wangetjes van kinderen die nog na stuiteren van enthousiasme na het opvoeren van hun eigen musical, raakt je niet in je portemonnee. Dat doet iets

*met je gevoel. Herinneringen zijn onbetaalbaar. Dus moet je altijd in geld willen uitdrukken wat een investering heeft opgeleverd.... Die mag je voor jezelf invullen.
(..)*

Ik hoop dat u zich geen politicus voelt, maar een gekozen volksvertegenwoordiger. Dat u iedere keer weer namens uw inwoners op die stoel gaat zitten. Dat u zich niet alleen verbonden voelt met uw inwoners maar ook met uw ondernemers. Dat u de mensen ziet die binnen de muren van het Stadstheater werken, maar ook uw inwoners en bezoekers aan uw stad, die daar genoten van hun avond uit. Dat u ziet hoeveel artiesten er met zo ontzettend veel plezier naar Almelo kwamen.

Dat u oog heeft voor al die jonge talenten die dolgraag op datzelfde podium willen staan als hun idolen. Dat u uw ouderen ziet die daar zo genieten van een avondje uit. Ik hoop dat u ziet wat ik heb gezien in de jaren dat ik werkzaam was voor het Stadstheater. U hoeft geen theaterliefhebber te zijn om te investeren in iets waar mensen hun geluk en plezier uithalen. U hoeft niet te houden van cultuur om te investeren in iets wat preventief werkt voor mensen hun gezondheid. Bij het samenstellen van een programmering kozen we ook niet voor de voorstellingen waar wij zelf blij van werden en wat we mooi vonden. Dan kies je voor waar je publiek van houdt. Voor datgene waar zij door geraakt kunnen worden. Waar zij door aan het lachen kunnen worden gemaakt, aan het denken worden gezet of geïnspireerd door raken. Omdat je de wereld een beetje mooier wil maken en wilt zorgen voor verbinding. Omdat je mensen herinneringen voor het leven wilt meegeven.

Inspireer uw inwoners, toeristen en ondernemers. Behoudt die verbinding die er al zoveel jaren is. Maak het verschil in het leven van mensen. Geef ze die herinneringen en geluksmomenten. Maak de wereld, samen met het Stadstheater, een beetje mooier.

Met vriendelijke groet,

Saskia Manusama
E: sasmanusama@gmail.com